

иѣши. Напрѣдъ показваше пхтя, на чърникавъ конь, лихъ казакъ съ сабя и пива, на дрѣвчето на която се развѣваше червенъ флажъ. Рѣдомъ съ дѣвицата Хариклиа се рисуваше възсѣдналъ на черенъ арабски аждерханъ мюлязими́на, кавашки офицеринъ, който гугукаше като глѣжбъ. Той ту се отдалѣчаваше, ту се доближаваше и все гугукаше. Настоящій господарскій синъ, тѣнакъ като камшикъ, примѣненъ и пристѣгнатъ като петербургско конте. Амазонката поиска сестра сжщо е сухичка; тѣ си приличатъ единъ на другъ. Подиръ мюлязими́на ѣдяше вѣстовойтъ казакъ, а подиръ кervана бървахъ, на червеникави ковѣ, още трима казаки, всичкитѣ съ сабли, съ пики и съ червени на тѣхъ флагове.

Народа ги глѣдаше съ любопитство когато тѣ мичуваха прѣвъ Клуцухоръ. Тѣ се връщаха отъ свадбата, но не бѣха весели. Мюлязими́на, приятель на семейството на свѣщенника, водяше своитѣ казаци въ Едрене. Любезнийтъ младъ чловѣкъ направи забиколка за да испрати своитѣ познайници до Тунджа.—Отвѣдъ Тунджа, подъ дърветата, похапнаха и се распростиха. Казацитѣ тръгнаха по равнината на-лѣво, а кervана потѣгли на-дѣсно въ горитѣ и яроветѣ.

Въ числото на калугеритѣ бѣше прѣоблѣченъ въ калугерски дрѣхи Данко Котленскій. Нему бѣха извѣстни всичкитѣ приключения на нейковската дѣвойка, и тя знаеше кой бѣше той. Вѣводата ѣ разказа всичко и довѣри ѣ Данка, както прѣди ѣ довѣри Хаджи Димитра.

— Тѣ сж твои людѣ, моя свѣто дѣвсѣке, тѣ сж български юнаци. Азъ съмъ хайдутинъ, отъ мене юнакъ нѣма да излѣзе; по заповѣлъ на господаря вълка нѣма да отиде на ловъ за динчъ; както и да го ласкаятъ и да го учатъ, него го тѣгли все въ гората. Така ще направя и азъ съ моето вѣводство: ще го захвърля къмъ дяволитѣ за каквото и да е хайдушко дѣло. Азъ съмъ готовъ да служа съ васъ на Българя, но азъ не мога да се проникна съ вашата любовъ за Българя, а комитетитѣ нѣма да ме прѣправятъ, макаръ и да ме обсипатъ съ злато. Съ каквото чорупката ще се покрие въ младостъ, на това тя ще мирише на старостъ. Нито моята бѣдна Ирина,